

[Justitsministeren.]

at der fastsættes straf for den, der ved betaling eller løfte herom skaffer sig kønsligt forhold til en person af samme køn under 21 år.

I §§ 228-229, der vedrører såvel heteroseksuel som homoseksuel prostitution, og som angår de personer, der undertiden betegnes som prostitutionens bagmænd, foreslås visse skærpelser. Jeg skal ikke her gå i enkeltheder med hensyn til disse ændringer, men henvise til bemærkningerne til lovforslaget. Selv om ændringernes betydning utvivlsomt er begrænset, mener jeg dog, at de — og det gælder navnlig ændringerne af § 229 om udlejning af hotelværelser til erhvervsmæssig utugt og om mellemmandsvirksomhed i forbindelse med prostitution — vil have nogen værdi i retning af at modvirke prostitutionen i dens mere organiserede former.

Endelig skal jeg omtale brugstyverierne af motorkøretøjer. Der er i de senere år sket en betydelig stigning i antallet af disse lovovertrædelser, og justitsministeriet anmodede derfor i 1956 straffelovskommissionen om at overveje spørgsmålet om ændring af straffelovens § 293 om brugstyveri.

Kommissionens indstilling til spørgsmålet indeholdes i kap. VII i betænkningen af 1959. Side 92 gives der oplysninger om brugstyverikriminalitetens udvikling i København fra 1953 til 1958. Kommissionens vurdering af denne udvikling er — som det udtrykkes i betænkningen — „at den stedfundne stigning i denne kriminalitet ikke går ud over, hvad der kunne påregnes under hensyn til motorparkens forøgelse, befolkningstilvæksten (herunder de store årgange, der kan have påvirket statistikken for de seneste år) og den meget betydelige fristelse, som motorkøretøjerne, der her i landet praktisk talt aldrig er forsynede med særlige låseanordninger, ... og i vidt omfang — også om natten — parkeres på offentlig gade og plads, frembyder, navnlig for unge.“ Denne vurdering, som efter min mening må tiltrædes, kan formentlig i hovedsagen også anlægges for 1959, hvor antallet af brugstyverier af biler og knallerter steg med henholdsvis 10 og 19 pct., medens der for motorcykler skete et fald på 5 pct.

I tilknytning til den anførte bedømmelse, der henviser til befolkningstilvæksten og for-

øgelsen af motorparken, skal jeg oplyse følgende om udviklingen fra 1953 til 1959:

Den mandlige befolkning i aldersgruppen 15-20 år er antagelig steget med mere end 15 pct.

Antallet af indregistrerede biler i København er steget med godt 90 pct., medens antallet af brugstyverier af biler er steget med ca. 65 pct. Med hensyn til biler er der altså sket en formindskelse i tyveririsikoen.

Antallet af indregistrerede motorcykler er steget med ca. 25 pct., antallet af brugstyverier af motorcykler med godt 30 pct.

Medens stigningen i brugstyverier således indtil 1959 ikke gik ud over det efter forholdene påregnelige, synes der at være sket et ryk i udviklingen i 1960, for så vidt angår biler og motorcykler, hvor der i København er konstateret en stigning i forhold til 1959 på mere end 40 pct. Det vil dog næppe være forsvarligt på grundlag af disse oplysninger fra et enkelt år at drage slutninger i retning af en mere almindelig ændring i udviklingen.

Selv om helhedsindtrykket er, at stigningen i antallet af brugstyverier ikke går væsentlig ud over, hvad vi efter stigning i motorparken og befolkningsmængden i de unge aldersklasser måtte regne med, og selv om stigningen ikke tilnærmelsesvis har det omfang, man har oplevet i Norge og Sverige, står vi dog over for et meget alvorligt kriminalitetsproblem, ikke mindst fordi overtrædelserne i så høj grad begås af unge.

Det er derfor nødvendigt at søge gennemført nye foranstaltninger med henblik på at modvirke den udvikling, der er i gang.

I det foreliggende lovforslag foreslås en ændring af straffelovens § 293, hvorved fængselsstraf, der nu kun er hjemlet i en særlig regel om strafforhøjelse, optages i den normale strafferamme. Samtidig lægges det fast, at strafmaksimum ved brugstyverier, hvor køretøjet ikke stilles tilbage efter brugen, er det samme som det normale maksimum ved egentligt tyveri. Der vil herved ske en vis markering af den alvor, hvormed man fra lovgivningsmagts side ser på disse lovovertrædelser.

Imidlertid må man efter min mening se i øjnene, at løsningen af det foreliggende problem ikke i første række er et spørgsmål om straffebestemmelser.